

NEOBYČEJNÁ DOBRODPUŽSTVÍ

román

DANIEL WALLACE

Autor zfilmovaného bestselleru *Velká ryba*

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

DANIEL
WALLACE

2017

Copyright © 2017 by Daniel Wallace
Translation © 2017 by Jitka Šišáková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu EXTRAORDINARY ADVENTURES,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2017
přeložila Jitka Šišáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektorky: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Ilustrace obálky: Kateřina Coufalová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2017

ISBN 978-80-7498-237-8

Z určitého bodu již není návratu.
Tohoto bodu je třeba dosáhnout.

– *Franz Kafka*

DEN 1

Dozvěděl se to těsně po večeři. Byl podvečer 8. dubna, slunce zrovna zapadalo za blok C a jeho oranžová záře pomaloučku bledla, jako když propíchnete žloutek a ten se pomalu rozlévá do bílku. Volala mu zástupkyně společnosti Neobyčejná dobrodružství.

„Ráda bych hovořila s panem Edselem... Bronfmanem?“ řekla tázavě. „Nevím, jestli jsem si jméno zapsala správně.“ Na hlase bylo poznat, že už samo to jméno ji otravuje a unavuje. „Mám tady Bronfman nebo... Branfmon.“

„Edsel Bronfman,“ řekl Edsel Bronfman opatrně, jako kdyby třeba opravdu Edsel Bronfman být nemusel anebo měl strach to přiznat. Čekal, co řekne žena dál. Čas se zničehonic natahoval k prasknutí a Bronfman se připravoval na nejhorší. Něco se stalo máti, možná ho vyhodili z práce nebo mu volá jeho doktorka, u níž byl minulý týden na prohlídce, a třebaže ho tehdy ujistila, že je naprosto zdrav – *zdráv!*, tak teď nejspíš přišly výsledky rozboru krve a našla mu v nich něco špatného. Moc špatného. *Je vám čtyřiatřicet*, řekne, *dalo se to čekat. Je obdivuhodné, že jste se s vaší diagnózou tolika let vůbec dožil*. Představovat si nejhorší možné scénáře uměl Bronfman mistrně od raného dětství.

Ale tentokrát to dopadlo jinak. Ve sluchátku slyšel zpozvzdálí plno dalších tlumených ženských a mužských hlasů, elektronické pípání, bzučení a praskání. Po dálnici kolem jeho bytového komplexu se s rachotem prohnal nákladák, až sebou Bronfman trhl. Už si na to pomalu zvykal. Nebo si to aspoň namlouval.

A pak se zase ozvala ve sluchátku operátorka.

„Jmenuji se Carla D'Angelová, jsem operátorka číslo 61217 a volám vám jménem společnosti Neobyčejná dobrodružství, pane Bronfmane. V rámci zlepšování kvality služeb je náš hovor monitorován. Doufám, že na mne máte chvíli, pane Bronfmane, protože vás chci potěšit velmi dobrou zprávou.“

To ho zaskočilo. Něco takového mu asi ještě nikdy nikdo neřekl.

„Dobrou zprávou?“

„Velice dobrou. Vyhrál jste!“

Nadšení, které vložila do poslední věty, působilo sice trochu nuceně, ale zhostila se toho celkem se ctí. Mluvila hlubokým chraplákem kuřáčky a maličko mu připomínala máti, dokud kouřila krabičku denně a měla díky tomu hlas hodně podobný. V několika okamžicích odmlky, než se stihl vzpamatovat a zareagovat na radostnou zprávu, zaslechl Edsel Bronfman čtyři nebo pět hlasů v pozadí, které sdělovaly totéž: *Vyhrál jste! Vyhrála jste! Vyhrál jste!*

„Co jsem vyhrál?“ zeptal se. „A v čem? Nevím, co máte přesně na mysli.“

„Ano,“ prohlásila, což mu moc nepomohlo. Zdálo se, že to operátorka čte z nějakého manuálu. „Vyhrál jste víkend v Destině na Floridě v apartmánovém komplexu Sandscapes. Máte

NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ

ubytování na celý víkend zcela zdarma, a to včetně kontinentální snídaně. Vaší jedinou milou povinností bude absolvovat krátkou hodinovou prezentaci o Sandscapes a o krásách floridského městečka Destin. Jde o naprosto neodolatelnou investiční nabídku bydlení, pane Bronfmane. Chceme, aby se Destin stal i vaší destinací a abyste na vlastní kůži okusil úžasné výhody a luxus, které Sandscapes nabízí. Místo je skutečně neobyčejné, to vám zaručuji, a prožijete tam neobyčejné dobrodružství. Proto se i naše společnost jmenuje Neobyčejná dobrodružství.“ Dlouze a smutně se nadechla.

„Pořád nechápu,“ řekl. „Jak jsem to vyhrál?“

Otočil se zády k zapadajícímu slunci a přešel do kuchyně. Na jednoduchém dřevěném stole leželo pár posledních špaget s červenou omáčkou a pomalu tuhly do pevného, trochu lepkavého skupenství, které vzdáleně připomínalo plastické modely pokrmů z reklamních tabulí před některými restauracemi. Na lince vedle sporáku ležela krabice křupkek Cheerios, sáček instantní rýžové kaše a televizní program.

„Jak?“

„Ano. Jak?“

Ne že by ji Bronfman z něčeho podezíral, ale spíš pořád nevěřil svým uším. Za celých dlouhých čtyřiatřicet let svého života nevyhrál nikdy nic. Ačkoliv je pravda, že se o to nikdy ani nepokusil.

„Copak vy jste nikde nehodil vizitku do takové velké skleněné nádoby?“ podivila se a konečně to vypadalo, že mluví sama za sebe. „Stávají třeba v restauracích, jídelnách, na barech a tak dále.“

„Já nevím,“ odvětil. „Možná.“ Asi ano. V lahůdkářství,

kam chodívá jednou, dvakrát do měsíce. Stála tam sklenice s různými vizitkami a on do ní přihodil svou. Nejspíš to tak opravdu bylo.

Navzdory vrozené nedůvěřivosti se Bronfmana začínalo zmocňovat vzrušení.

„Takže vy říkáte, že z té nádoby vylosovali zrovna moji vizitku? Ze všech vizitek?“

„Ano, vylosovali tu vaši,“ přisvědčila.

„Páni!“ vydechl. Začínalo mu docházet, že skutečně něco vyhrál – něco zadarmo, něco, co si nezasloužil ničím jiným než tím, že chodí po světě. „To je úžasné.“

„Já vím,“ řekla. „Zní to jako splněný sen, vidíte?“ Nezasmlála se náhodou? Ne. Nebo možná ano. Asi by měla. Protože i když věděl, že takhle může vyhrát celkem kdokoli a s jeho osobou to konkrétně nemá co do činění, bylo mu to jedno. Mohli vytáhnout docela jinou vizitku. Člověk může i v takovéhle soutěži prohrát, ale on neprohrál. *Vyhrál*. I takové maličkosti určují váš život: náhodné telefonáty, letáky ve schránce, inzeráty na nástěnce v kuchyňce v práci, kýčovitě reklamy u silnice. On sám teď bydlí v *Královském zátiší* jen proto, že si všiml křiklavého poutače slibujícího *První měsíc zdarma!* Pravda, *Královské zátiší* nepředstavuje úplně nejbezpečnější bydlení v Birminghamu, protože se tady v okolí dějí i dost ošklivé věci, a není ani nejtišší. Hned vedle vede jeden z průtahů městem a asi sto metrů odsud je za alejí schovaný psí útulek. A ti psi tedy umí výt, jak zákon káže, klidně až dlouho do noci. Ale stejně: *měsíc zdarma?* Vychutnával si svůj měsíc života zdarma a několikrát denně si na to vzpomněl, hlavně když kolem projížděly ty nákladáky: *Bydlím tady zadarmo*. Ve schránce měl většinou samé obálky adresované *současnému*

nájemci, ale to bylo jedno, protože on skutečně byl tím nájemcem, a tak je bral za svou osobní poštu, jako by je dostával na svoje jméno. Těšil se na ně a radostně si je četl. Kdekdo pro něj měl nějakou zvláštní nabídku.

„Takže já mám za úkol jen to,“ ujišťoval se Bronfman, „přijet na Floridu, ohlásit se v Sandscapes a dostavit se na hodinovou prezentaci. Žádný jiný háček v tom není?“ Cítil, že se na to musí zeptat, protože všechno má vždycky nějaký háček. Ale Carla D'Angelová tvrdila, že ne a že skutečně má jen přijít na tu krátkou prezentaci, o které mluvila.

„Bude to vážně zážitek,“ řekla.

„Asi ano.“

„Destin je krásné místo. S partnerkou se vám tam...“

„Počkat,“ zarazil ji. „Moment. S jakou partnerkou?“

„Vyhráváte pobyt pro dva – pro vás a vaši partnerku. Manželku, přítelkyni... nebo pochopitelně přítele, prostě kohokoli.“

„Ale já žádnou partnerku ani partnera nemám,“ odušil.

Bronfmanovi neuniklo, že se zarazila, a v pauze uslyšel ve sluchátku vzdálený ženský hlas, jak říká: *Blahopřeju!* „Bylo to napsané na té nádobě, pane Bronfmane,“ pokračovala. „Nabídka platí pro vás *a jednu doprovodnou osobu*. Někdo musí jet s vámi.“

„Proč? Proč musím mít doprovodnou osobu? Tomu nerozumím.“

„Já vlastně taky moc ne.“ Všetečnými otázkami ji zaháněl do úzkých. Chtěla to už mít za sebou, odejít domů, zapnout si televizi a jít spát. „Jsem tady jen od telefonování. Ta pravidla vymýšlí někdo jiný. Asi se ty apartmány takhle líp prodávají, protože je spíš koupí manželé než člověk, který žije sám.“

„Aha,“ povzdychl si, „takže je v tom přece jen háček. A pořádný.“

„Promiňte, prosím?“

„Že je v tom háček. A vy jste přitom tvrdila, že v tom žádný není.“

„Ale to bylo napsáno už na té nádobě, černé na bílém, pane. Pro dva. Ale že je to háček, tam napsáno nebylo, takže to vlastně žádný háček není.“

„A další podmínky? Musím měřit aspoň dva metry a být kudrnatý blondák?“ Bronfman měřil přesně 178 centimetrů a vlasy měl rovné, hnědé a česal si je na patku s pěšinkou vlevo.

„Ne,“ vzdychla si. „Ale...“

„Co?“

„Přece jen ještě něco. Výherce musí cenu uplatnit do určitého data. Ve vašem případě je to 26. června. 27. června nabídka vyprší.“

„Carlo,“ vzdychl trochu zoufale, protože silněji dávat na jevo zoufalství neuměl. „Moc se vám omlouvám, ale tohle je přece další háček.“

„Ale to bylo taky napsáno na té nádobě, pane Bronfmane! Já nevím, co vám na to mám říct. Prostě musíte mít partnera nebo partnerku a uplatnit výhru někdy během příštích – moment spočítám to – sedmdesáti devíti dnů. Tak to prostě je.“

Úplně viděl, jak Carla horečně uvažuje. Když se zase ozvala, měla vlídnější tón. „A nenašel by se přece jen někdo, koho byste mohl vzít s sebou?“

„Jste hodná,“ řekl, „ale nikdo mě nenapadá.“ Při pomýšlení, že ho doopravdy nikdo nenapadá, se v duchu ošíval – bylo to kruté, ale nedalo se nic dělat. Rád by si někoho našel,

ale když si představil, kolik úsilí by ho to stálo, raději se do toho nepouštěl. To už bylo moc daleko za vraty, jak říkávala jeho máti – i když těžko říct, jak daleko za vraty si ho uměla představit. Bronfmanovi ztěžkly nohy, jako by je měl z olova. „Aspoň ne teď. Nemám nikoho, s kým bych si troufnul strávit celý víkend v apartmánu u moře. To je vážná věc.“

„Jasně,“ odušila Carla. „Člověk s sebou nemůže vzít jen tak někoho. Na druhou stranu tam toho druhého zase líp poznáte, než uděláte nějaký další důležitý krok.“

„To je fakt,“ řekl a předstíral, že o tom uvažuje. Jenže ono nebylo koho poznávat, natož s ním plánovat nějaké důležité kroky, a to nejen teď, ale vlastně, upřímně řečeno, ani dřív. Neznal ani nikoho, o kom by mohl teoreticky uvažovat a pak ho třeba zavrhnout. Tedy vyjma své máti. Zítřka bude mít narozeniny a byl by to skvělý dárek. Ale takovou partnerku si v Neobyčejných dobrodružstvích určitě nepředstavovali, to bylo jasné i Bronfmanovi. A on už vůbec ne. Chtěli, aby s sebou vzal někoho, s kým má *vztah*, a Bronfman nikoho takového neměl. Před čtyřmi lety si dvakrát vyšel s jistou Cheryl Jonesovou, nejdřív na večeři a pak na bluegrassový koncert do Jeffersonova parku. Jenže během koncertu ji začaly strašně štípat muchničky a bylo po romantice. Před třemi lety šel na schůzku se sestrou Mikea McFeea, který pracoval na oddělení pohledávek. Jmenovala se Courtney. Ostříhaná byla stejně jako Bronfman ve třetí třídě – na tak krátkého ježka, že jí byly vidět na hlavě pupínky. Chtěli spolu jít na večeři a pak do kina, jenže se jí hned po krevetovém koktejlu udělalo strašně zle a museli jet domů. Znali se sotva pár hodin, ale Bronfman to i tak považoval za rande. Od té doby na žádném jiném nebyl, jen občas vyrazil s partou lidí z práce; někteří

spolu chodili a ostatní tvořili jakýsi bezpohlavní doprovodný sbor.

Dospělý člověk bez silných sociálních vazeb se těžko seznamuje. Bronfman o tom četl v jednom článku. Věděl, že na to existují speciální aplikace v telefonu a internetové seznamky, kde se lidé nabízejí stejně jako automobily nebo pohovky k prodeji a zpravidla si o sobě dost vymýšlejí, ale on se musel teprve odhodlávat, aby vůbec vstoupil do neosobního kybernetického prostoru. Nedůvěřoval mu. V jednadvacátém století se cítil stejně nepřípadně jako vegetarián na prasečí farmě. Jemu bohatě stačilo pár moderních vymožeností – auto, elektrina a teplá voda. Nevlastnil chytrý telefon, dokonce neměl doma ani počítač, i když v práci ho používal. Jenže počítač pro něj byl pouhý pracovní nástroj, nikoli součást životního stylu. Žil velmi prostě: měl zaměstnání, svůj byt a matku. Pohyboval se v trojúhelníku mezi body A, B a C. Celý jeho život se vešel do prvních tří písmen abecedy.

Vzduchem se vznášelo vlákénko ze sušičky, kolem projel motorkářský gang a v telefonu byl slyšet Carlin dech. Měla s ním neskutečnou trpělivost. Ale Bronfmanovi se stahovalo hrdlo, jako by dýchal přes roušku, a prsty svíral sluchátko tak pevně, až se chvělo.

Carla D'Angelová, operátorka číslo 61217, nakonec prolomila dlouhé mlčení a zašeptala: „A nemohl byste třeba trošičku zalhat?“

„Zalhat?“

„Jako že byste řekl, že někoho máte, i když nikoho nemáte. A až byste měl odjet, tak byste jel nakonec sám a pověděl byste, že vaše manželka třeba onemocněla. Nebo něco takového.“

„Ne, ne,“ namítl. „To bych nemohl. Já nelžu.“

„To vás samozřejmě šlechtí.“

„Děkuji.“

Carla D'Angelová se zhluboka nadechla a vydechla přímo do mikrofonu. Byla unavená. Hlasy ostatních operátorů v sále zesilovaly a hučelo tam jako v úle. Čekaly ji ještě další hovory, musela obvolat ještě spoustu „výherců“. Místo toho ale visela na telefonu s ním. Byla moc laskavá. Bronfmanovi její pozornost vůbec nevadila.

„Tak co říkáte, pane Bronfmane,“ pokračovala. „Víkend u moře mi připadá jako báječná nabídka.“

„Co naplat, mně do jisté míry taky, ale asi nepojedu,“ řekl. „Zní to sice hezky, moc hezky, ale bohužel nesplňuji požadavky, o kterých jste mluvila. To je jasné.“

„Třeba ne tak docela.“

„Ne, ne,“ namítl. „Docela určitě.“

„Pane Bronfmane? Haló?“ Spojení zakolísalo. V telefonu zapraskalo a zapraskalo. Najednou se zdálo, jako by s ním Carla D'Angelová mluvila přes plechovku na druhém konci světa nebo dokonce z vesmíru. Musel napínat uši, aby jí rozuměl. Navíc mluvila šepem, což mu porozumění ještě ztěžovalo.

„Podívejte, máte na to sedmdesát devět dní, pane Bronfmane. Za takovou dobu se může přihodit spousta věcí. Vždyť jsou to skoro tři měsíce! A vy mi připadáte jako moc milý člověk. Takové mají ženy rády. I já. Věřte mi, že většina mužů takových není. Člověku leckdy zalžou, když to řeknu mírně. A kdo ví, třeba ani celé tři měsíce nebudete potřebovat, protože leckdy se všechno změní ze dne na den, Edsele, z minuty na minutu. Musíte se otevřít životu! Objevit, co to znamená

doopravdy žít!“ Její slova se mu vrývala do mozku. „Podívejte se na to takhle: ty háčky, které jste na naší nabídce našel, jsou tam třeba proto, abyste se měl v životě čeho chytit. Určitě byste to měl zkusit.“

Odmělčela se, aby měl čas o tom přemýšlet. Uplynula chvíle a spojení se zlepšilo. V telefonu zapraskalo jako v navlhle pe-tardě a pak už bylo zase slyšet bez problémů. K Bronfmanovi znovu dolehly nuceně rozjásané hlasy ostatních operátorů. Divné. Třeba si odskočila ven na cigaretu.

„Nicméně,“ pokračovala, „pokud si myslíte, že byste o tohle opravdu neměl zájem, tak to pochopím. Je pravda, Edsele...“

Křestním jménem mu nikdo neříkal. Proč zrovna ona ho oslovuje Edsele?

„... a nerada to takhle říkám, ale v té nádobě je plno jiných vizitek.“

Už bylo jasné, že chce ten hovor ukončit, aby o něm mohla vyprávět ostatním operátorkám, se kterými kamarádila. *Hele, ten Bronfman byl teda dílo.* Určitě pracovala na provizi, ale její slova mu stejně vrtala hlavou. *Ty háčky jsou tam třeba proto, abyste se měl v životě čeho chytit.* Znělo to jako strašně důležitá informace, cenná rada, kterou Carla D'Angelová nejspíš nedává každému.

Tiše čekala na druhém konci toho zázraku jménem telefon, jehož fungování Bronfman ani za mák nerozuměl.

Ta chvíle ho úplně pohltila, připadal si jako pod vodou. Bylo takové ticho. Celý jeho bytčec, zařízený střídme jako laciný motel, samý umakart a mdlý zelený koberec, ztichl očekáváním. I psi v útulku zmlkli. Dokonce i u souseda, od něhož zazníval někdy až znepokojivě hlasitý rámus – hudba,

jekot, smích a podivné praskání – byl teď klid. Celý komplex, kde bývalo jindy tak rušno, se pohroužil do netypického ticha.

„Tak dobře,“ kapituloval. Připadalo mu, jako kdyby mu současně s tím vytáhli bolavý zub – bolelo to, ale musel ven. Musel to říct. Musel to říct, přestože nevěděl proč. Jako kdyby se rozhodl podrobit svůj život zkoušce důvěry.

„Vážně?“ Nevěřila svým uším. „Určitě?“

Čekala, až jí to potvrdí, což se chystal udělat. Jenže vtom si vzpomněl, jak tam tu kartičku hodil. Bylo to před dvěma měsíci v Goldsteinově lahůdkářství. Tam chodil na jídlo v celém Birminghamu nejradši, čili vlastně na celém světě. Byl únor, hodně chladno. Na sobě měl oranžovou vlněnou šálu, kterou mu dala před mnoha lety máti. Podle jednoho spolupracovníka to byla dámská šála. (Bronfman mu tehdy odvětil, že šály se nerozlišují na pánské a dámské, a za tím tvrzením si stál.) Vzpomněl si, že toho dne zasněžilo, byla to jen taková přeháňka. Ale v Birminghamu sněžilo málokdy, tak si to zapamatoval. Dal si k obědu proslulý Goldsteinův reuben – tmavý sendvič plněný hovězím masem, zelím a sýrem – a chutnal mu jako vždycky. Dojedl a jako vždycky zamířil zase do práce. Na stolku u automatu na žvýkačky stála velká sklenice. Ty automaty už nebyly jinde k vidění. Červené, modré a žluté kulaté žvýkačky byly v průhledné kouli a připomínaly barevný vesmír. Patřily k časům dávno minulým stejně jako elpíčka a telefonní budky. A vedle stála ta vysoká skleněná nádoba, ve které dřív býval proslulý Goldsteinův ledový čaj, zatímco teď byl tak způli plný vizitek. Mohly jich tam být snad stovky. Hýřily tvary a barvami, ale většina jich přece jen byla podobná té jeho – bílému obdélníku devět krát pět centimetrů. Vzpomněl si, jak

vizitku vytáhl z peněženky. *Edsel Bronfman, referent, expediční oddělení, Martin Imports*. Ještě nikdy ji nepoužil. Vlastně ani netušil, proč mu je dali vytisknout. Nikdy se nepotkal s žádnými jinými referenty, neúčastnil se žádných obchodních schůzek, kde by si mohli vizitky vyměnit a později si zavolat. Ale přesto je pro případ potřeby nosil v peněžence, a když toho dne uviděl tu sklenici, napsal na rub vizitky telefonní číslo domů a bez nějakého jasného důvodu ji hodil dovnitř.

„Pane Bronfmane?“ ozvala se.

Třeba byl tohle ten důvod. Aby prožil neobyčejné dobrodružství. Třeba je telefonát Carly D'Angelové nějaké znamení. Přišel domů z práce jako každý den, otevřel poštu (tři nabídky kreditek s nízkým úrokem, kartička s nabídkou desetiprocentní slevy na příští nákup někde, kde v životě nebyl, a účet za vodu), uvařil si večeri (těstoviny s červenou omáčkou, dušenou brokolicí a krajíčkem chleba), posadil se na židli k televizi s ovladačem v ruce a chtěl se dívat na nějaký dokument o lidech, kteří chorobně hromadí předměty, když vtom si vzpomněl na západ slunce a šel se na něj k oknu podívat. Od rána se ještě nepřevlékl. Měl na sobě pořád šedé kalhoty, světlemodrou košili, kravatu s červenými a modrými proužky a černé polobotky. Uvolnil si kravatu a rozepnul horní knoflíček u košile. Vždycky nějak zapomínal, jak ho škrtí límec, a teprve když si ho uvolnil, uvědomil si – stejně jako včera a stejně jako si to uvědomí určitě i zítra –, že se poprvé za celý den může konečně volně nadechnout a pustit do plic kyslík. Bronfman byl hubený. Na první pohled trochu nepovedený – ruce by asi neměly být takhle pofidérně připojené k ramenům a nohy by se jistě daly o pár centimetrů zkrátit, aniž by jim to ubralo na účelnosti. Jeho nos taky

vypadal spíš jako okrasná záležitost než vyloženě funkční orgán. Nedal by se nějak vylepšit? Nebo rovnou odstranit? Či vyměnit za jiný model? Bronfman byl nedokonalý, nicméně jeho existence neurážela, a měl dokonce snad i jistý potenciál. Bylo jedno, jak vypadá, protože si ho stejně málokdo všimal. Byl to člověk, kterého ostatní přehlíželi snad proto, že stál pořád na jednom místě.

Ale ten telefon, Destin a *Neobyčejná dobrodružství* něco znamenaly. Všechno něco znamená. Strašně si přál uvěřit, že všechno se děje z nějakého důvodu. A tohle byl přesně ten případ. Díky Carle D'Angelové pukla skořápka jeho života – potichoučku, že ji sotva bylo slyšet – ale i ta malá skulinka stačila, aby dovnitř pronikl první paprsek světla a umožnil mu spatřit kousíček vnějšího světa. Byl to veliký svět plný jasu a drásavě lákavých možností. A ještě ke všemu tam bylo moře.

Bronfmanovi se strašně zachtělo vyrazit k moři. A vyrazit k němu s přítelkyní.

„Haló?“ ozvala se Carla D'Angelová. „Země volá pana Bronfmana! Jste tam ještě?“

„Ano,“ řekl Bronfman. „Ještě jsem tu.“

Ale snad už ne dlouho, pomyslel si.